

Stephen King
Mr. Mercedes

Band 1

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Denkend aan James M. Cain

They threw me off the hay truck about noon...

Grijze Mercedes

9-10 april 2009

Augie Odenkirk had een Datsun uit 1997 die ondanks de hoge kilometerstand nog prima liep, maar benzine was duur, vooral voor een man zonder baan, en het City Center lag aan de andere kant van de stad, dus besloot hij de laatste bus te nemen. Om tien voor half-twaalf stapte hij uit, met zijn rugzak op zijn rug en zijn opgerolde slaapzak onder een arm. Hij dacht dat hij om drie uur 's ochtends wel blij zou zijn met de donzen slaapzak. Het was een mistige, koude avond.

‘Succes, man,’ zei de chauffeur toen hij uitstapte. ‘Eigenlijk zou je al iets moeten krijgen omdat je de aller-eerste bent.’

Alleen was hij dat niet. Toen Augie bij de brede, steile oprit aankwam die naar het grote auditorium leidde, zag hij dat er al een groep van meer dan twintig mensen voor de rij deuren wachtte, sommigen staand, de meesten zittend. Er waren paaltjes neergezet waarlangs geel-zwartgestreept politielint was gespannen en op die manier was er een ingewikkelde doorgang gecreëerd die heen en terug liep, als een soort doolhof. Augie kende ze van bioscopen en de bank waar hij momenteel in het rood stond en begreep de bedoeling ervan: zo veel mogelijk mensen in een zo klein mogelijke ruimte proppen.

Toen hij het einde naderde van wat binnen niet al te lange tijd een polonaise-rij van werkzoekenden zou zijn, zag Augie tot zijn verbazing en ontzetting dat de vrouw vóór hem in de rij een slapende baby bij zich had, in een draagzak. De baby had rode wangetjes van de kou en elke uitademing klonk als een zacht gereutel. De vrouw hoorde Augies enigszins hijgende nadering en draaide zich om. Ze was jong en best leuk om te zien, ondanks de donkere kringen onder haar ogen. Aan haar voeten stond een kleine, doorgestikte draagtas. Augie nam aan dat daar babyspullen in zaten.

‘Hoi,’ zei ze. ‘Welkom bij de Club van de Vroege Vogels.’

‘Hopelijk vangen we een worm.’ Hij weifelde even, dacht toen wat zou het, en stak zijn hand uit. ‘August Odenkirk. Augie. Ik ben onlangs wegbezuinigd. Dat is de eenentwintigste-eeuwse manier om te zeggen dat ik de zak heb gekregen.’

Ze schudde hem de hand. Ze had een goede handdruk, stevig en absoluut niet verlegen. ‘Ik ben Janice Cray en deze kleine schattebout is Patti. Ik ben in zekere zin ook wegbezuinigd. Ik was huishoudster bij een leuk gezin in Sugar Heights. Hij, eh, is eigenaar van een autobedrijf.’

Augie trok een gezicht.

Janice knikte. ‘Inderdaad. Hij zei dat hij het heel erg vond, maar dat ze de broekriem moesten aanhalen.’

‘Dat hoor je vaker de laatste tijd,’ zei Augie, terwijl hij dacht: En had je niemand om te babysitten? Helemaal niemand?

‘Ik moest haar wel meebrengen.’ Hij bedacht dat Janice Cray geen kampioen in gedachtelezen hoefde te zijn om te kunnen weten wat hij dacht. ‘Er is niemand anders. Letterlijk niemand. Mijn buurmeisje kon niet de hele nacht blijven, zelfs al had ik haar kunnen betalen, en dat kan ik niet. Als ik geen werk vind, ben ik echt ten einde raad.’

‘Kon je haar niet bij je ouders brengen?’ vroeg Augie. ‘Die wonen in Vermont. Als ik een beetje verstand in mijn kop had, zou ik Patti daar mee naartoe moeten nemen. Het is er zo mooi. Maar zij hebben hun eigen problemen. Volgens mijn vader staat hun huis onder water. Niet letterlijk, niet dat het midden in een rivier staat of zoiets, het heeft iets met de hypotheek te maken.’

Augie knikte. Ook dat hoorde je de laatste tijd vaak. Er kwamen een paar auto's de steile oprit op vanaf Marlborough Street, waar Augie uit de bus was gestapt. Ze sloegen links af en reden de grote, verlaten vlakte van het parkeerterrein op, dat ongetwijfeld helemaal vol zou staan zodra het morgenochtend licht werd... uren voordat de Eerste Jaarlijkse Stads Banenbeurs zijn deuren zou openen. Geen van de wagens zag er nieuw uit. Hun bestuurders parkeerden en vervolgens

stapten uit de meeste auto's drie of vier werkzoekenden, die naar de deuren van het auditorium liepen. Augie was niet meer de laatste in de rij, die bijna de eerste bocht had bereikt.

‘Als ik een baan vind, kan ik een babysitter nemen,’ zei ze. ‘Maar voor vanavond moet het maar zo.’

De baby gaf een kroeperig hoestje, dat Augie helemaal niet beviel, draaide wat in de draagzak en werd toen weer rustig. Het kind was tenminste goed ingepakt; ze droeg zelfs piepkleine wantjes.

Kinderen overleven wel ergere dingen, zei Augie tegen zichzelf, hoewel het hem een ongemakkelijk gevoel gaf. Hij dacht aan de *Dust Bowl* en de Grote Depressie. Nou, wat hem betreft was deze groot genoeg. Twee jaar geleden was er nog niets aan de hand geweest. Niet dat hij nu echt op grote voet had geleefd, maar hij had kunnen rondkomen en bijna altijd aan het eind van de maand nog iets overgehouden ook. Nu was het één grote puinhoop. Ze hadden iets met het geld gedaan. Hij begreep er niets van; hij had een sufkantoorbaantje gehad op de transportafdeling van Great Lakes Transport en wist alles over facturen en hoe je met behulp van een computer spullen kon verscheperen per schip, per trein en door de lucht.

‘Wanneer mensen me met een baby zien, denken ze dat ik onverantwoordelijk ben,’ zei Janice Cray ongerust. ‘Ik weet het zeker, ik zie het nu al op hun gezich-

ten. Bij jou zag ik het ook. Maar wat kon ik anders? Al had dat buurmeisje de hele nacht kunnen blijven, dan had me dat vierentachtig dollar gekost. *Vierentachtig!* Ik heb de huur voor de komende maand apart gezet en daarna ben ik blut.' Ze glimlachte en in het licht van de hogedruknatriumlampen van het parkeerterrein, zag Augie tranen glinsteren in haar wimpers. 'Sorry, ik raaskal.'

'Je hoeft je niet te verontschuldigen, hoor.' De rij was nu de eerste hoek omgeslagen en kwam weer terug naar waar Augie stond. En het meisje had gelijk. Hij zag zat mensen naar het slapende kind in de draagzak kijken. 'O, maar dat doe ik wel. Ik ben een alleenstaande ongehuwde moeder zonder werk. Ik wil me bij iedereen verontschuldigen, voor alles.' Ze draaide zich om en keek naar het spandoek boven de rij deuren. GEGARANDEERD 1000 BANEN! luidde de tekst. En daaronder: *'Wij Staan Pal voor de Mensen van Onze Stad!'* – BURGEMEESTER RALPH KINSLER.

'Soms wil ik me verontschuldigen voor Columbine en voor 9/11 en voor het feit dat Barry Bonds steroïden heeft gebruikt.' Ze liet een half hysterisch giecheltje horen. 'Soms wil ik me zelfs verontschuldigen voor die geëxplodeerde spaceshuttle en toen dat gebeurde kon ik nog niet eens lopen.'

'Maak je niet druk,' zei Augie tegen haar. 'Het komt wel goed.' Wat moest je anders zeggen.

‘Ik wou alleen dat het niet zo vochtig was. Ik heb haar ingepakt voor als het koud zou worden, maar al die nattigheid...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Maar we redden het wel, hè Patti?’ Ze schonk Augie een vreugdeloos glimlachje. ‘Als het maar niet gaat regenen.’

Dat deed het niet, maar de luchtvochtigheid steeg tot dat ze in het schijnsel van de natriumlampen fijne druppeltjes zagen zweven. Op een gegeven moment realiseerde Augie zich dat Janice Cray stond te slapen. Ze stond met een heup naar buiten en afgezakte schouders, haar haar in klamme plukken rond haar gezicht en haar kin bijna op haar borst. Hij keek op zijn horloge en zag dat het kwart voor drie was.

Tien minuten later werd Patti Cray wakker en begon te huilen. Haar moeder (haar *moedertje*, dacht Augie) schrok op, maakte een soort snurkend geluidje, tilde haar hoofd op en probeerde het kleintje uit de draagzak te trekken. Eerst kreeg ze het kind er niet uit; haar beentjes zaten klem. Augie hielp haar door de zijkanten van de zak vast te houden. Toen Patti, inmiddels luid jammerend, tevoorschijn kwam, zag hij waterdruppeltjes glinsteren op haar kleine roze jasje en bijpassende mutsje.

‘Ze heeft honger,’ zei Janice. ‘Ik kan haar de borst geven, maar ze is ook nat. Ik voel het door haar broekje heen. God, ik kan haar hier toch niet verschonen –

moet je zien hoe mistig het is geworden!’

Augie vroeg zich af welke grapjas van een hogere macht ervoor had gezorgd dat hij achter haar in de rij terecht was gekomen. Ook vroeg hij zich af hoe deze vrouw in vredesnaam de rest van haar leven door moest komen – haar *hele* leven, niet alleen de achttien jaar of zo dat ze verantwoordelijk zou zijn voor het kind. Hiernaartoe komen in een nacht als deze, met niks anders dan een luiertas! Om zo godallemachtig wanhopig te zijn!

Hij had zijn opgerolde slaapzak naast Patti’s luiertas gelegd. Hij hurkte neer, trok het koordje los, rolde hem uit en ritste hem open. ‘Kruip hier maar in. Zorg dat je warm wordt en dat *zij* warm wordt. Dan geef ik je de spullen wel aan die je nodig hebt.’

Ze keek hem aan, met de spartelende, huilende baby in haar armen. ‘Ben jij getrouwd, Augie?’

‘Gescheiden.’

‘Kinderen?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Waarom ben je zo aardig voor ons?’

‘Omdat we hier zijn,’ zei hij en haalde zijn schouders op. Ze bleef hem nog even aankijken, nam toen een besluit en reikte hem de baby aan. Augie hield haar met gestrekte armen voor zich, geïntrigeerd door het rode, woeste gezichtje, de druppel snot aan het piepkleine wipneusje, de trappelende beentjes in het flanellen